

VICTORIA AVEYARD

**REGINA
ROȘIE**

Traducere din limba engleză

SHAUKI AL-GAREEB

NEMIRA

UNU

Urăsc Prima Vineri. Pentru că satul este aglomerat, iar acum, în arșița verii, e ultimul lucru pe care și l-ar putea dori cineva. Din locul meu aflat la umbră nu e atât de rău, însă duhoarea trupurilor, toate nădușite din pricina muncii începute în zori, e suficientă pentru ca laptele să se acrească. Aerul tremură de căldură și umiditate, până și băltoacele pe care le-a lăsat în urmă furtuna de ieri sunt fierbinți, cu pete colorate de ulei și grăsime.

Piața începe să se golească, având în vedere că oamenii își închid tarabele pentru restul zilei. Comercianții sunt zăpăciți, nepăsători, așa că îmi vine ușor să înșfac ce poftesc din mărfurile lor. Atunci când termin, buzunarele îmi sunt pline de flecușete. Ba chiar am și un măr pentru drum. Nu e deloc rău pentru o activitate de câteva minute. În timp ce mulțimea înaintază, mă las dusă de curentul de oameni. Măinile mele țâșnesc înainte și înapoi, mereu cu mișcări rapide și lejere. Câteva bancnote din buzunarul unui bărbat, o brățară de la încheietura unei femei – mărunțișuri. Sătenii sunt prea ocupați să înainteze pentru a observa un hoț de buzunare în mijlocul lor.

Clădirile înalte, construite pe piloni, după care satul și-a primit numele (Pilonii, foarte original), se ridică peste tot în jurul nostru, la trei metri deasupra pământului noroios. Primăvara, partea inferioară a țărmului se află sub apă, dar acum suntem în august, când deshidratarea și insolația pun stăpânire pe sat. Aproape toți oamenii așteaptă cu nerăbdare Prima Vineri, când munca și școala se termină mai devreme. Nu și eu. Nu, eu aș prefera să stau la școală și să pierd vremea într-o clasă plină de copii.

Nu că voi mai fi la școală prea mult timp. Cea de-a optsprezecea aniversare a mea se apropie cu repeziciune și, odată cu ea, încorporarea. Nu sunt ucenică pe nicăieri, nu am un loc de muncă, așa că voi fi trimisă pe frontul de război, cum se întâmplă cu toți ceilalți tineri *inactivi*. Nu e de mirare că nu mai sunt locuri de muncă, având în vedere că toți bărbații, toate femeile și toți copiii încearcă să se țină departe de armată.

Imediat ce au împlinit optsprezece ani, cei trei frați ai mei au fost trimiși la război, pentru a se lupta cu cei din Ținutul Lacurilor. Numai Shade știe să scrie și îmi trimite scrisori atunci când poate. De Bree și Tramy, ceilalți frați ai mei, n-am mai auzit de mai bine de un an. Însă lipsa veștilor e un lucru bun. Unele familii pot sta ani întregi fără să aibă vreo veste, ca apoi să-și găsească fiii sau fiicele la ușă, întorși acasă în permisiile sau, uneori, spre bucuria tuturor, lăsați la vatră. Dar, de obicei, primești o scrisoare pe hârtie de calitate superioară, ștampilată cu sigiliul regelui, în care ți se mulțumește scurt pentru viața odorului tău. Ba uneori găsești și câțiva nasturi din uniforma lui sfâșiată și distrusă.

Aveam treisprezece ani când Bree a plecat. M-a sărutat pe obraz și mi-a dăruit o pereche de cercei pe care să o împart cu Gisa, surioara mea. Erau făcuți din mărgele de sticlă roz,

exact în nuanța apusului. Ne-am făcut singure găuri în urechi, chiar în acea seară. Tramy și Shade au păstrat această tradiție atunci când au plecat. Acum, eu și Gisa avem fiecare câte o ureche cu trei pietricele care să ne aducă aminte că frații noștri s-au dus să lupte pe undeva. N-am crezut niciodată că ei chiar aveau să plece, până ce nu și-a făcut apariția acasă la noi legionarul în armura sa lustruită, luându-i rând pe rând. Iar în toamna asta vor veni după mine. Am început deja să pun bani deoparte – și să fur –, pentru a-i cumpăra Gisei o pereche de cercei pe care să i-o dăruiesc când voi pleca.

Nu te mai gândi la asta, îmi spune mama mereu, în legătură cu armata, în legătură cu frații mei, în legătură cu orice. Bun sfat, mamă!

Pe stradă, la răscrucea dintre Drumul Morii și Drumul Manifestantului, grupul de oameni se mărește deoarece mai mulți săteni se alătură marșului. O gașcă de copii, mici pungași în devenire, își vâra degetele lipicioase prin buzunarele oamenilor. Sunt prea tineri ca să știe cum să facă asta, iar agenții de securitate intervin imediat. De obicei, copiii sunt legați la stâlpul infamiei sau sunt trimiși la închisoarea avanpostului, însă agenții vor să asiste la Prima Vineri. Se hotărăsc să le tragă doar câteva bobârnace înainte să-i lase să plece. *Mici indulgențe.*

O apăsare ușoară pe talia mea mă face să mă răsucesc brusc, acționând din instinct. Apuc mâna suficient de nesăbuită încât să mă facă la buzunare, strângând-o tare, astfel încât să-l împiedic pe drăcușor să fugă. Dar, în loc să văd un puști costeliv, mă trezesc că dau nas în nas cu un chip rânjit.

Kilorn Warren. Ucenicul unui pescar, orfan de război și, probabil, singurul meu prieten adevărat. Când eram mici, obișnuiam să ne luăm la bătaie, dar, acum, că am mai crescut – și

că el e cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât mine –, încerc să evit încăierările. Bănuiesc că asta aduce niște foloase. De pildă, poate ajunge lejer la rafturile mai înalte.

– Devii tot mai iute, chicotește el, după care își trage mâna din strânsoarea mea.

– Și tu devii tot mai lent.

Își dă ochii peste cap și înșfacă mărul din mâna mea.

– O așteptăm pe Gisa? mă întreabă el, mușcând din fruct.

– A fost învoită azi, are de muncă.

– Atunci, hai s-o luăm din loc. Nu vreau să ratez spectacolul.

– Mare tragedie ar mai fi...

– Ei, mare! mă admonestează el, fluturând degetul spre mine. Se presupune că e amuzant.

– Se presupune că e un avertisment, tâmpitul!

Însă el deja se îndepărtează cu pașii lui mari, aproape forțându-mă să alerg pentru a-l ajunge din urmă. Mersul lui e dezechilibrat. *Picioare de marinar*, așa le numește el, deși nu a fost niciodată în larg. Bănuiesc că orele lungi petrecute pe râu, în barca de pescuit a maestrului său, au acest efect.

La fel ca tatăl meu, tatăl lui Kilorn a fost trimis pe front, dar în vreme ce al meu s-a întors fără un picior și fără un plămân, domnul Warren a venit acasă într-o cutie de pantofi. După asta, mama lui Kilorn a dat bir cu fugiții, lăsându-și băiatul să-și poarte singur de grijă. Kilorn aproape că murea de foame, dar, cumva, a continuat să se ia la trântă cu mine. I-am dat de mâncare, ca să nu trebuiască să mă lupt cu un sac de oase, iar acum, zece ani mai târziu, iată-l. Măcar își face ucenicia pe undeva și nu va fi obligat să meargă la război.

Ajungem la poalele dealului, unde dăm peste și mai mulți oameni, care se îmbulzesc din toate părțile. Prezența la Prima Vineri e obligatorie, doar dacă nu cumva ești, ca sora mea,

un „muncitor indispensabil“. De parcă brodatul mătasurilor e un lucru indispensabil. Însă argintiii își adoră mătasea, nu-i așa? Până și agenții de securitate, cel puțin o parte dintre ei, pot fi mituiți cu bucăți cusute de sora mea. Nu că aș ști ceva în legătură cu asta.

Umbrele care ne înconjoară devin din ce în ce mai întunecate în timp ce urcăm treptele de piatră, îndreptându-ne spre vârful dealului. Kilorn suie câte două odată, aproape lăsându-mă în urmă, însă se oprește să mă aștepte. Rânjește și își dă la o parte din ochii săi verzi o șuviță de păr roșcat și spălăcit.

– Câteodată uit că ai picioare de copilaș.

– Mai bine picioarele, decât creierul unuia, i-o întorc eu, lovindu-l în glumă peste obraz în timp ce trec pe lângă el.

Răsetele lui mă urmează pe trepte.

– Ești mai țăfnoasă decât îți stă în fire.

– Pur și simplu urăsc lucrurile de genul ăsta.

– Știu, murmură el, pentru prima dată solemn.

Și ajungem în arenă, unde soarele arde deasupra noastră. Construită acum zece ani, arena e de departe cea mai mare structură din Pilonii. Nici nu se compară cu cele colosale din orașe, totuși, arcadele înalte din oțel și miile de metri cubi de beton sunt suficiente pentru a-i tăia răsuflarea unei fete de la sat.

Agenții de securitate sunt împrăștiați peste tot, iar uniformele lor în nuanțe de negru și argintiu ies în evidență printre hainele oamenilor de rând. Aceasta este Prima Vineri și ei de-abia așteaptă să urmărească spectacolul. Fiecare are câte o pușcă sau un pistol, cu toate că nu au nevoie de ele. Așa cum se obișnuiește, agenții sunt argintii, iar argintiii nu au de ce să se teamă de noi, roșiii. Toată

VICTORIA AVEYARD

SABIA DE STICLĂ

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

UNU

Tresar. Cârpa pe care mi-o dă este curată, dar încă miroase a sânge. N-ar trebui să-mi pese. Deja am hainele murdare de sânge. Cel roșu este al meu, firește. Cel argintiu aparține altora. Lui Evangeline, lui Ptolemus, acvaticului, tuturor acelor care au încercat să mă ucidă în arenă. Presupun că o parte din el este și al lui Cal. Tăiat și învinețit de așa-zișii noștri călăi, a sângerat puternic prăbușit acolo, pe nisip. Acum stă vizavi de mine și se holbează la propriile picioare, așteptând ca rănilile să înceapă procesul lent de vindecare pe cale naturală. Eu arunc o privire spre una dintre numeroasele tăieturi pe care le am pe braț, cel mai probabil de la Evangeline. E proaspătă și suficient de profundă ca să-mi lase o cicatrice. O parte din mine se bucură. Rana asta zimțată din carnea mea nu se va vindeca prin magie la atingerea mâinilor reci ale vreunui tămăduitor. Cal și cu mine nu ne mai aflăm în lumea argintiilor, unde mereu se găsește câte cineva care să ne șteargă cicatricile dobândite pe merit. Am scăpat. Sau, cel puțin, eu am scăpat de-acolo. Lanțurile lui Cal îi vor aminti mereu de captivitate.

Farley îmi atinge mâna ca să mă facă atentă. O atingere surprinzător de blândă.

– Ascunde-ți chipul, fetițo, cu fulgerele! Asta caută ei.

Măcar acum fac ce mi se spune. Ceilalți mă imită, trăgându-și pânzele roșii peste gură și nas. Chipul lui Cal rămâne neacoperit, dar nu pentru multă vreme. Nici nu se împotrivește atunci când Farley îi pune masca la loc, făcându-l să arate la fel ca noi.

Măcar de-ar fi fost ca noi.

Un bâzâit electric îmi încinge sângele, amintindu-mi de scrâșnetele trenului subteran. Ne duce inexorabil înainte, spre orașul care odinioară a fost un paradis. Trenul aleargă, zbie-rând amarnic pe șinele vechi, aidoma unui alergător argintiu într-o cursă pe teren deschis. Ascult scârțâitul de metal pe metal, îl simt adânc, până în oase, unde se instalează o durere rece. Furia care mă cuprinsese, *forța* pe care o simțisem în arenă mi se par acum doar niște amintiri îndepărtate, care lasă în urmă numai suferință și teamă. Nici nu vreau să-mi imaginez la ce s-o fi gândind Cal. El a pierdut totul, a pierdut *tot* ce-i fusese mai drag pe lume. Un tată, un frate, un regat. Habar n-am cum de încă mai poate să-și păstreze calmul.

Nu trebuie să-mi explice nimeni motivul grabei noastre. Farley și oamenii ei, încordați ca niște arcuri, sunt toată explicația de care am nevoie. *Încă mai fugim.*

Maven a trecut pe aici înainte și Maven va veni din nou. De data aceasta, însoțit de întreaga furie a soldaților lui, a mamei sale și a noii sale coroane. Ieri era prinț, astăzi e rege. Am crezut că îmi este prieten, logodnic. Acum știu însă că m-am înșelat.

Pe vremuri am avut încredere în el. Acum am învățat să-l urăsc, să mă tem de el. A participat la asasinarea propriului tată ca să pună mâna pe coroană și i-a înscenat fratelui său crima aia odioasă. Știe că radiațiile din jurul Orașului Ruinelor

sunt o minciună – o șarlatanie – și mai știe și încotro se îndreaptă trenul. Adăpostul construit de Farley nu mai este sigur. Nu mai este sigur pentru noi. *Nu mai este sigur pentru voi.*

Este posibil să ne îndreptăm spre o capcană.

Sesizându-mi neliniștea, cineva mă strânge de umeri. *Shade*. Tot nu-mi vine să cred că fratele meu este aici, că este în viață și, lucrul cel mai ciudat, că este asemenea mie. Roșu și argintiu – și cu putere dublă.

– N-o să permit să te răpească din nou, murmură el atât de încet, că de-abia îl aud.

Presupun că este interzis să fii loial oricui, în afară de Garda Stacojie. Nici măcar loialitatea față de propria familie nu este permisă.

– Îți promit.

Mă alină prezența lui, mă poartă înapoi în timp. Dincolo de momentul când a fost recrutat, mă duce într-o primăvară ploioasă, când amândoi ne puteam preface că mai suntem copii. Atunci nu exista nimic altceva decât noroiul, satul și obiceiul nostru prostesc de a ignora viitorul. Acum nu mă gândesc decât la viitor și mă întreb pe ce potecă întunecată ne-au împins acțiunile mele.

– Ce facem acum?

Întrebarea mea i se adresează lui Farley, însă privirea mea se oprește asupra lui Kilorn. Stă lângă umărul ei, protector bine intenționat, cu maxilarele încleștate și cu bandaje pline de sânge. Și când te gândești că până de curând fusese un biet ucenic de pescar. Aidoma lui *Shade*, și el pare stingher aici, fantomă a unor vremuri trecute.

– Mereu există un loc unde să fugi, răspunde Farley, mai atentă la Cal decât la orice altceva.

Se așteaptă ca el să se lupte, să opună rezistență, dar nu face nici una, nici alta.

– Ține-o în brațe în continuare, îi spune Farley lui Shade după o tăcere îndelungată.

Fratele meu dă din cap, iar mâna lui grea mă cuprinde și mai strâns de umeri.

– Nu trebuie s-o pierdem.

Nu sunt nici conducător de armată și nici strateg, dar logica ei este evidentă. Eu sunt fetița cu fulgerele – sunt electricitate vie, un fulger în formă de om. Oamenii îmi cunosc numele, știu cum arăt, știu ce sunt în stare să fac. Sunt valoroasă, sunt puternică, iar Maven va încerca prin orice mijloace să mă împiedice să ripostez. Nu știu cum m-ar putea apăra fratele meu de regele ăsta degenerat, chiar dacă seamănă cu mine, chiar dacă este cea mai rapidă ființă pe care am văzut-o eu vreodată. Dar trebuie să cred că așa va fi, cu toate că pare un miracol. La urma urmei, am văzut atâtea lucruri imposibile. Dacă am scăpa din nou cu viață, ar fi cel mai mic dintre ele.

Zgomotul făcut de armarea puștilor răsună prin tot trenul: Garda se pregătește. Kilorn se mută mai aproape de mine și rămâne să mă păzească, clătinându-se ușor pe picioare și cu mâna încleștată pe patul armei agățate în bandulieră. Se uită cu blândețe în jos, spre mine. Încearcă să-mi zâmbească încurajator, să mă facă să râd, dar ochii lui verzi și strălucitori sunt serioși și speriați.

Spre deosebire de el, Cal stă tăcut pe jos, aproape netulburat. Pare senin, deși el are cele mai multe motive de teamă: pus în lanțuri, înconjurat de dușmani, vânat de propriul frate. Dar nu mă mir. Soldat din naștere, înțelege războiul mai bine decât noi toți. Și evident că acum suntem în război.

– Sper că n-aveți de gând să vă luptați, spune el.

Este prima oară după multe minute când deschide gura. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea, dar cuvintele lui o ironizează pe Farley.

– Sper că intenționați să fugiți.

– Ține-ți părerile pentru tine, argintiule! Îl repede ea, îndreptându-și umerii. Știu ce avem de făcut.

Vorbele îmi ies din gură fără voia mea:

– Și el știe.

Mă arde privirea ei furioasă, dar am înfruntat priviri și mai urâte. Nici măcar nu tresar.

– Cal știe cum se luptă ei, știe la ce fel de tertipuri vor recurge ca să ne oprească. Folosește-l!

Ce simți când ești folosită? Mi-a scuipat cuvintele astea în față pe când mă afluam în închisoarea de sub Circul Oaselor și atunci mi-am dorit să mor. Acum nu mă mai dor.

Farley nu spune nimic, iar lui Cal îi este de-ajuns.

– Vor aduce cu ei o mulțime de Gura-Leului, spune el posomorât.

Kilorn izbucnește în râs:

– Flori?

– Avioane, spune Cal, cu ochii lucindu-i de dezgust. Aripa portocalii, corp argintiu, un singur pilot, ușor de manevrat, perfecte pentru războiul urban. Fiecare transportă câte patru rachete de luptă. La o escadrilă, asta înseamnă patruzeci și opt de rachete de care trebuie să vă feriți, plus muniția ușoară. Credeți că o să reușiți?

Îi răspunde doar tăcerea. *Nu, nu o să reușim.*

– Iar avioanele sunt cele mai mici dintre grijile pe care trebuie să ni le facem. Vor zbura în cerc, ca să apere perimetrul, ca să ne țină pe loc până ajung trupele terestre.

VICTORIA AVEYARD
COLIVIA
REGELUI

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

UNU

Mare

Mă ridic în picioare atunci când îmi dă voie.

Lanțul mă smucește, mă trage de zgarda cu țepi pe care o port la gât. Vârfurile ascuțite îmi intră în carne, dar nu atât de adânc încât să-mi dea sângele – nu încă. Oricum, deja îmi sângerează încheieturile mâinilor. Răni care nu se mai vindecă, provocate de cătușele dure în care am zăcut inconștientă zile întregi. Mânele mele albe sunt pătate cu purpuriu-închis și stacojiu strălucitor. Sânge vechi și sângenuou, cu care este scrisă mărturia chinurilor mele. Prin care voi demonstra în fața Curții lui Maven cât de mult am suferit deja.

El stă aplecat deasupra mea. Chipul îi este impenetrabil. Coroana tatălui său îl face să pară mai înalt, ca și cum lamele ei din fier i-ar crește direct din țeastă. Și vârfurile lor lucesc aidoma unor flăcări răsucite din metal negru, cu reflexe de bronz și argintii. Deși îmi trezește doar amintiri amare, mă concentrez asupra acestui obiect, ca să nu fiu obligată să mă uit în ochii lui Maven. Dar el mă trage de un alt lanț pe care nu pot să-l văd. Însă îl simt.

Cu mișcări blânde, o mână albă îmi cuprinde încheietura rănită. Cu toate că nu vreau, ochii mi se ridică spre chipul lui, incapabili să îl evite. Zâmbetul lui este oricum, numai binevoitor nu. Subțire și tăios ca un brici, gata să mă muște cu toți dinții. Dar ochii, ochii lui sunt cei mai îngrozitori. Ochii ei, ai Elarei. Pe vremuri credeam că sunt reci, ochi de gheață vie. Acum știu mai multe. Cele mai dogoritoare focuri ard cu flacără albastră, iar ochii lui Maven nu sunt o excepție.

Sunt umbra acelei flăcări. Pentru că, deși Maven arde de furie, întunericul îl acoperă. Pete vinete îi înconjoară ochii injectați. Nu a dormit. Este mai slab decât îl țin eu minte, mai sfrijit, mai crud. Părul lui, ondulat la vârfuri și negru precum neantul, i-a crescut până la urechi. Obrajii încă îi sunt netezi. Uneori uit cât de tânăr este. Cât de tineri suntem amândoi. Sub rochia strâmtă și dreaptă simt cum mă ustură stigmatul de pe claviculă, litera *M* înfierată în carnea mea.

Maven se întoarce brusc, trăgând de lanțul care mă leagă și obligându-mă să mă mișc cu el. Ca o lună care se rotește în jurul unei planete.

– Vă aduc această prizonieră, această victorie, spune el publicului numeros dinaintea noastră.

Cel puțin trei sute de argintii, nobili și oameni de rând, gărzi și ofițeri. Mă înfior când zăresc cu coada ochiului santinelele, ale căror mantii de culoarea focului îmi amintesc în permanență de colivia mea din ce în ce mai strâmtă. Nu sunt departe nici paznicii mei din Casa Arven. Mă orbește albul uniformelor lor, mă gâtuie harul lor al tăcerii. M-ar putea sufoca presiunea pe care o exercită prezența lor.

Glasul regelui răsună peste opulenta Piață a lui Caesar, reverberând prin mulțimea care-i răspunde la fel. Probabil că există acolo microfoane și difuzoare care duc vorbele

aspre ale regelui prin tot orașul și, desigur, prin tot restul regatului.

– Ea este Mare Barrow, comandanta Gărzii Stacojii!

Îmi vine să râd, în ciuda situației îngrozitoare în care mă aflu. *Comandantă*. Moartea mamei sale nu-l împiedică să mintă în continuare.

– O criminală, o teroristă, inamică a regatului nostru! Iar acum îngenunchează înaintea noastră, lipsită de toată puterea pe care a avut-o.

Lanțul mă smucește iarăși, mă trage. Și eu întind brațele ca să-mi păstrez echilibrul. Reacțiile îmi sunt lipsite de vlagă. Țin ochii în pământ. Ce mai mascaradă! Mă inundă furia și rușinea când îmi dau seama cât rău va face Gărzii Roșii gestul meu. Toți roșiii din Norta mă vor vedea dansând așa cum îmi cântă Maven și ne vor crede slabi, învinși, nedemni de atenția, strădaniile și de speranțele lor. Nimic mai fals. Dar nu pot face nimic, nu acum, nu aici, când mă aflu la mila lui Maven. Mă întreb ce s-o fi ales de Corvium, orașul militarizat pe care l-am văzut în flăcări în timp ce ne îndreptam spre Năduful. Acolo a avut loc o revoltă după difuzarea mesajului meu. Să fi fost oare prima răsuflare a revoluției sau ultima? Nu am de unde să știu. Și mă îndoiesc că îmi va aduce cineva vreun ziar.

Cal m-a avertizat asupra pericolului reprezentat de izbucnirea unui război civil. A făcut-o cu mult timp în urmă, înainte de moartea tatălui său, pe când avea mult mai multe, nu doar o fetiță impulsivă, înarmată cu fulgere. *Rebeliuni de ambele părți*, a zis el atunci. Dar acum, când stau legată în lesă în fața Curții lui Maven și a regatului său argintiu, nu văd că ar exista tabere opuse. Chiar dacă le-am arătat, le-am povestit despre temnițele lui Maven, despre cum cei dragi

lor au fost aruncați în ele, despre cum încrederea le-a fost trădată de rege și mama acestuia, tot eu sunt dușmanul. Îmi vine să urlu, dar am suficientă minte și mă stăpânesc. Glasul lui Maven va fi mereu mai puternic decât al meu.

Oare mama și tata se uită la mine? Amintirea lor îmi aduce un alt val de tristețe și îmi mușc tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor. Știu că în apropiere sunt camere de luat vederi, ațintite asupra chipului meu. Sunt convinsă de asta, cu toate că nu le mai pot simți. Maven nu va rata ocazia de a-mi immortaliza decăderea.

Mă vor vedea cum mor?

Zgarda de la gât mă contrazice. De ce să-și bată capul cu toată punerea asta în scenă, dacă o să mă omoare oricum? Altcineva în locul meu s-ar simți ușurat, dar mie îmi îngheață măruntaiele de frică. Nu mă va ucide. Nu, Maven nu o va face. Îmi dau seama după felul în care mă atinge. Încă îmi ține încheietura cu degetele lui lungi și albe, în timp ce strânge lesa în cealaltă mână. Chiar și acum, când este evident că-i aparțin, tot nu vrea să-mi dea drumul. Aș prefera moartea în locul acestei colivii – moartea este mai bună decât obsesia perversă a unui băiețel nebun ajuns rege.

Îmi aduc aminte de bilețelele lui, fiecare sfârșind cu aceeași tânguire stranie.

Pe curând!

Continuă să vorbească, dar îi aud vocea ca de foarte departe, pentru că acum în urechi îmi țiuie bâzâitul unei viespi. Privesc peste umăr. Prin mulțimea de curteni din spatele nostru. Toți făloși și dezgustători în straiele lor negre, de doliu. Lordul Volo, din Casa Samos, împreună cu fiul lui, Ptolemus, sunt superbi în armurile lor lustruite, de culoarea abanosului, cu eșarfe argintii de la umăr până la șold.

În privesc pe Ptolemus și văd roșu în fața ochilor. Mă lupt cu imboldul de a mă repezi la el ca să-i sfâșii pielea de pe față. Ca să-l înjunghii în inimă, așa cum l-a înjunghiat el pe fratele meu, Shade. Probabil că mi se citește setea de răzbunare pe chip, pentru că Ptolemus are tupeul să-mi zâmbească superior. Dacă n-ar fi zgarda asta și gărzile din jur, i-aș sfărâma oasele.

Nu știu din ce motiv, dar sora lui, dușmanca mea de luni de zile, nici nu se uită la mine. În straiile bătute cu cristale negre, Evangeline rămâne steaua cea mai strălucitoare a acestei constelații agresive. Presupun că va ajunge în curând regină, căci îndură de prea multă vreme această logodnă cu Maven. Nu-și dezlipește privirea de la spatele regelui – îi fixează ceafa cu ochii ei negri, în care mocnește un foc sinistru. Se iscă o adiere de vânt, care-i deranjează pieptănătura argintie, lucioasă, suflându-i părul de pe umeri. Însă nici nu clipește. Doar după o clipă lungă cât o eternitate își dă seama că mă holbez la ea. Dar nici măcar atunci nu mă privește. Ochii ei nu exprimă nimic. Nu mai sunt demnă de atenția ei.

– Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și va avea de suportat judecata Coroanei și a consiliului. Trebuie să răspundă pentru nenumăratele ei crime!

Cum? mă întreb eu.

Mulțimea îi răspunde cu urlate de bucurie, ovaționându-i hotărârea. Cei care zbiară sunt argintii, dar oameni „de rând“, nu de descendență nobilă. Savurează cuvintele lui Maven, în timp ce curtenii lui nu reacționează în niciun fel. Ba chiar chipurile unora sunt pământii, furioase, împietrite. Dar niciunii nu sunt mai supărați ca membrii Casei Merandus, ale căror straie de doliu au dungi bleumarin, culoarea preferată a reginei moarte. Evangeline nu se uită la

VICTORIA AVEYARD

FURTUNA RĂZBOIULUI

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

UNU

Mare

Tăcerea ne acoperă mult timp.

Deși e plin de oameni, Corviumul pare pustiu.

Dezbină și cucerește.

Implicațiile sunt clare, contururile sunt bine trasate.

Și Farley, și Davidson se uită încordați la mine și eu le întorc privirea.

Probabil Cal n-are nici cea mai vagă idee, nici cea mai mică bănuială că Montfortul și Garda Stacojie n-au de gând să-i permită să-și păstreze tronul pe care l-ar cuceri. Probabil că lui îi pasă mai mult de coroană decât de părerile vreunui roșu. Și presupun că nici n-ar trebui să-i mai zic „Cal“.

Tiberias Calore. Regele Tiberias. Tiberias al Șaptelea.

Cu numele acesta s-a născut, numele acesta îl purta atunci când l-am cunoscut eu.

Hoăto, îmi spunea el atunci. Acesta era numele meu.

Îmi doresc să-mi pot șterge din minte ultima oră. Să fac câțiva pași înapoi în timp. Să mă clatin. Să mă poticnesc. Să mă mai bucur încă o secundă de starea aceea de fericire, când

nu simțeam decât durerea mușchilor obosiți și a oaselor puse la locul lor. Să mă mai bucur de golul din suflet după ce mi s-a scurs din trup toată adrenalina luptei. Să mă mai bucur de dragostea și sprijinul lui. Da, mi-a frânt inima, dar tot nu-l pot urî acum pentru alegerea făcută. Furia va veni mai târziu.

Farley pare îngrijorată. Nu-i stă în fire. Diana Farley m-a obișnuit cu intransigența și înverșunarea. Îi zvâcnește gura înconjurată de cicatrice când observă că mă uit lung la ea.

– Voi transmite Comandamentului hotărârea lui Cal, spune ea, punând capăt tăcerii tensionate.

Vorbește încet, pe un ton măsurat.

– *Doar* Comandamentului. Ada va duce mesajul.

Premierul Montfortului lasă bărbia în jos, semn că este de acord.

– Bun. Probabil că generalii Drummer și Swan au aflat deja ce s-a întâmplat. N-o scapă din ochi pe regina Lerolan de când a intrat în joc.

– Anabel Lerolan a fost destul timp la curtea lui Maven, cel puțin câteva săptămâni, spun eu.

Mă mir că nu-mi tremură glasul. Cuvintele îmi sunt la fel de pline de forță. Trebuie să par puternică, deși numai puternică nu mă simt acum. Atitudinea mea este o minciună, dar o minciună benefică.

– Probabil știe mai multe decât am știut eu vreodată.

– Probabil, încuviințează Davidson, bățâind o dată din cap.

Dus pe gânduri, mijește ochii și se uită în pământ. Nu caută ceva, ci se concentrează. La un plan. Ne așteaptă un drum anevoios. Până și un copil și-ar da seama.

– Tocmai din cauza asta va trebui să mă întorc acolo, adaugă el.

Tonul lui este unul de scuză. Ca și cum m-aș supăra pentru că face ce trebuie.

– Ca să fii ochi și urechi.

Farley și cu mine am răspuns în cor și ne privim surprinse.

Premierul Davidson pleacă. Părul lui cărunț lucește în lumina soarelui. A avut grijă să se spele de sudoare și cenușă după luptă; și-a înlocuit uniforma pătată de sânge cu una curată. Ca să-și recapete înfățișarea calmă și banală, cu care sunt obișnuiți ceilalți. Înțeleaptă decizie! Argintiii dau atât de multă importanță aspectului lor exterior, aparenței de putere și bogăție cu care se fălesc neconținut. Cei mai îndârjiți sunt regele Samos și familia lui, din turnul de deasupra noastră. Davidson nici nu s-ar observa lângă Volo, Evangeline, Ptolemus și veninoasa aia de regină din Casa Viper. Ar putea chiar să se facă una cu pereții dacă ar vrea. *Nici nu-și vor da seama că este acolo. Nu-și vor da seama că noi suntem acolo.*

Respir sacadat, încercând să mă împac cu următorul gând: *Nici Cal nu-și va da seama.*

Tiberias – mă corectez, supărată. Încleștez pumnul și unghiile îmi intră în palmă. Mă doare, dar așa îmi trebuie. *Spune-i „Tiberias“, proasto!*

Zidurile negre ale Corviumului par ciudat de tăcute și goale acum, odată încheiat asediul. Renunț să-l mai urmăresc din ochi pe Davidson și mă uit la parapetele care înconjoară centrul orașului-fortăreață. Cutremurul care a declanșat furtuna de zăpadă a încetat de mult, întunericul s-a risipit și totul pare mai mic acum. Mai puțin impunător. Prin orașul acesta erau mânați soldații roșii spre moartea care-i aștepta în tranșee. Acum roșiii patrulează pe ziduri, pe străzi, prin fața porților. Acum roșiii stau la masă cu regii argintii și discută despre război. Câțiva soldați cu eșarfe roșii se plimbă

Încolo și încoace, cu ochii în patru, cu armele vechi și uzate în mâini. Garda Stacojie nu va mai fi prinsă pe picior greșit și nu prea are motive să fie în stare de alertă, deși așa este. Deocamdată, armatele lui Maven s-au retras. Și nici măcar Volo Samos nu este chiar atât de viteaz, încât să pornească un atac din interiorul Corviumului. Plus că are nevoie de Gardă, are nevoie de Montfort, are nevoie de noi. Și, mai cu seamă, nu-i atât de prost încât să pornească un atac împotriva lui Cal – *Tiberius, ai uitat?* –, care l-a zăpăcit cu toate discursurile alea sforăitoare despre egalitate. La fel ca noi, și Volo are nevoie de el. Are nevoie de numele lui, de coroana lui. Are nevoie de căsătoria aia afurisită cu fiica lui.

Îmi ard obraji. Mi-e rușine de gelozia asta care m-a apucat din senin. Pierderea lui ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele. Pierderea lui n-ar trebui să mă doară la fel de tare ca posibilitatea de a muri, ca eventualitatea pierderii acestui război, ca zădărnicierea tuturor strădaniilor noastre. Dar mă doare. Și trebuie să îndur acest chin.

De ce n-am acceptat?

Am întors spatele ofertei pe care mi-a făcut-o. *Lui* i-am întors spatele. Mă răscolea profund această nouă trădare – trădarea lui Cal, dar și trădarea mea. Când ne-am spus *Te iubesc*, ne-am făcut amândoi o promisiune și amândoi am încălcat-o. Cuvintele astea ar trebui să însemne *Pe tine te aleg. Pe tine te doresc mai mult decât orice altceva. De tine am nevoie și voi avea mereu. Nu pot să trăiesc fără tine. Voi face orice ca să nu ne despărțim.*

Însă el nu a spus asta. Iar eu nu vreau s-o spun.

Eu reprezint mai puțin decât coroana aia și el reprezintă mai puțin decât cauza mea.

Reprezintă mai puțin, mult mai puțin decât teama că aş putea fi închisă într-o altă colivie. Mi-a oferit o coroană pe care îmi era imposibil s-o accept. Voia să mă facă regina lui, dacă Evangeline s-ar fi lăsat dată la o parte. *Din nou.* Ştiu deja cum arată lumea văzută din dreapta unui rege şi nu vreau să re trăiesc această experienţă. Cal nu este Maven, dar tronul este acelaşi. Îi schimbă pe oameni, îi corupe.

Ce soartă ciudată ar fi fost aceasta! Cal cu coroana lui, cu regina lui din Casa Samos şi cu mine. În pofida a tot ceea ce simt şi gândesc, o parte mică din mine tot îşi doreşte să fi acceptat. Cât de uşor ar fi fost! Aş fi avut ocazia să mă potolesc, să mă retrag, să câştig şi să mă bucur de o viaţă la care nu m-aş fi gândit vreodată. Să ofer familiei mele cel mai bun trai din câte există. Să fim cu toţii în siguranţă. Şi să rămân alături de el. Să stau alături de Cal – o fată roşie la braţul unui rege argintiu. O fată roşie care ar fi putut să schimbe lumea. Să-l ucidă pe Maven. Să doarmă liniştită, fără coşmaruri. Şi să trăiască fără să-i mai fie teamă.

Îmi muşc tare buza ca să alung dorinţa asta. Mă ispiteşte. Aproape că-i înţeleg alegerea. Chiar şi despărţiţi, tot potri-viţi unul pentru celălalt suntem.

Farley se foieşte şi-mi atrage atenţia. Oftează, se întoarce cu spatele la zid şi îşi încrucişează braţele la piept. Spre deosebire de Davidson, ea nu s-a deranjat să-şi schimbe uniforma pătată de sânge. Însă a mea, plină de noroi şi bălegar, este şi mai murdară decât a ei. Evident că sângele de pe uniforma lui Farley este argintiu, dar acum s-a uscat şi s-a făcut negru. N-au trecut decât câteva luni de când a născut-o pe Clara şi încă mai poartă cu mândrie în jurul taliei semnele sarcinii. A pierdut toată compasiunea de dinainte, iar acum ochii ei albaştri strălucesc de o furie nestăpânită. Bine că